05/04/2020

“Ευτυχώς υπάρχει ο κορωνοϊός. Δεν είμαστε μόνοι!”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Του Σεβ. Μητροπολίτου Σουηδίας κ. Κλεόπα

Τις ημέρες αυτές της πανδημίας, πρωτόγνωρες για την ανθρωπότητα, βιώνουμε μια άλλη πραγματικότητα, διαφορετική από αυτή της καθημερινότητας και της ρουτίνας. Έντονη συναισθηματική κατάσταση, αποτέλεσμα των ειδήσεων που μας βομβαρδίζουν για τη ραγδαία εξάπλωση του κορωνοϊού, ειδήσεις θλιβερές ότι φίλοι και συγγενείς ασθενούν ή εξεμέτρησαν το ζην και η εφαρμογή νέων περιοριστικών μέτρων για τη μη εξάπλωση του ιού.

Πολλοί φίλοι και αδελφοί, από πολλά μέρη του κόσμου, μας τηλεφωνούν, για να πληροφορηθούν, κατά πόσο η νέα αυτή πανδημία έχει επιδράσει στη ζωή της τοπικής μας Εκκλησία μας και στους ανθρώπους μας. Τους ευχαριστώ όλους από καρδίας για το ενδιαφέρον τους.

Την Παρασκευή του Ακαθίστου, στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Γεωργίου Στοκχόλμης, αν και δεν τελέσαμε την ακολουθία, σεβόμενοι τις οδηγίες που λάβαμε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, στάθηκα μπροστά στην εικόνα της Παναγίας του τέμπλου, με το κομποσκοίνι μου, στον άδειο ναό, αλλά δεν ήμουν μόνος.

Ένοιωσα ότι περιστοιχίζομαι ασφυκτικά από πολλούς ανθρώπους. Όντως, δεν ήμουν μόνος! Ο Χριστός, η Παναγία και ο άγιοι μας που επικαλέστηκα ήταν παρόντες, καθώς και όσους έφερα στη σκέψη μου, οι κληρικοί μας, το ποίμνιό μας στη Σκανδιναυΐα, οι ασθενείς, οι κεκοιμημένοι θύματα του ιού, οι ξενιτεμένοι, οι άστεγοι, οι άποροι, οι φυλακισμένοι, οι μοναχικοί και εγκαταλελειμμένοι συνάνθρωποί μας, οι γιατροί, οι νοσοκόμοι και το προσωπικό των νοσοκομείων, που δίνουν μάχη και σώσουν ζωές, οι άνθρωποι που έχασαν τις δουλειές τους, αυτοί που έχασαν αγαπημένα πρόσωπα κι αυτοί που αγωνίζονται στα ερευνητικά κέντρα για την εξεύρεση φαρμάκων για τη θεραπεία κατά του ιού.

Όλοι ήταν παρόντες στο ναό. Αν και δεν ακούστηκε το “Χαίρε, Νύμφη Ανύμφευτε!”, ακούστηκε δυνατά το “Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον ημάς τους αμαρτωλούς” και το “Κυρία Θεοτόκε, πρεσβεύσατε υπέρ ημών”, η ρυθμικά επαναλαμβανόμενη νοερά προσευχή.

Ομολογώ, ότι μου έλειψαν τα παιδικά χαμόγελα και τα τρεχαλητά τους στο ναό, η παρουσία των νέων μας, οι καλοσυνάτοι εθελοντές και το εκκλησιαστικό μας συμβούλιο, ο καφές της Κυριακής της Φιλοπτώχου, η βυζαντινή χορωδία του ναού μας.

Επέστρεψα στο γραφείο μου, ατενίζοντας το όμορφο βιτρώ του Ευαγγελισμού, με τα λαμπερά χρώματα, φωτογραφία του οποίου δημοσιεύω με την παρούσα ανάρτηση. Αμέσως μετά, κάλεσα τους κληρικούς της επαρχίας μου, για να εκφράσω τη συμπαράστασή μου στον αγώνα τους.

Συγκινήθηκα, ακούγοντας τον π. Βενέδικτο, κληρικό μας και διακεκριμένο Σουηδό συγγραφέα και λογοτέχνη, να μου λέει ότι μεταφράζει τώρα τη Φιλοκαλία στα σουηδικά.

Ο π. Νικόλαος, κληρικός μας και ιατρός νεφρολόγος, με ενημέρωσε για τις ατελείωτες ώρες που περνά στο νοσοκομείο που εργάζεται, σώζοντας ζωές!

Ο π. Αλέξανδρος με πληροφόρησε για την πρωτοβουλία της ενορίας του, να στηρίξει άπορους ενορίτες του, διανέμοντας ο ίδιος τρόφιμα κατ᾽ οίκον, εν όψει της εορτής του Πάσχα!

Η μοναχή Χριστοδούλη πρόσφατα μου έστειλε μεταφρασμένη στα σουηδικά τη Μικρή Παράκληση στην Κυρία Θεοτόκο, την οποία θα εκδώσει σύντομα η τοπική μας Εκκλησία.

Επί του παρόντος, ασχολούμαι με την ολοκλήρωση του υπό έκδοση δίγλωσσου αναμνηστικού τόμου, αφιερωμένου στην περσινή Πατριαρχική Επίσκεψη του Παναγιωτάτου στη Στοκχόλμη.

Μπορεί ο ιός να μας ξάφνιασε, αλλά δεν μπήκε τροχοπέδη στη ζωή και στην εκκλησιαστική μας διακονία. Αναβιώνουμε την κατ᾽ οίκον εκκλησία και συνεχίσουμε τη δράση μας, έχοντας σύνθημα μας τη φράση του Ιερού Χρυσοστόμου: “Ουκ ιστάμεθα, πορευόμεθα γαρ”, δηλαδή, δε μένουμε στάσιμοι, ακίνητοι, αλλά είμαστε διαρκώς εν κινήσει.

Ευτυχώς υπάρχει ο κορωνοϊός! τολμώ να πω, χωρίς να παραγνωρίζω τις θανατηφόρες και καταστροφικές συνέπειες της μετάδοσής του σε παγκόσμιο επίπεδο, ιδιαίτερα στους τομείς της υγείας και της οικονομίας. Για να μην παρεξηγηθώ, εννοώ ότι η παρουσία του είχε και κάποια θετικά στοιχεία. Ο κόσμος έγινε πιο ανθρώπινος, πιο κοινωνικός και πιο φιλάνθρωπος.

Πολλές γειτονιές μετατράπηκαν σε μεγάλες οικογένειες, όπου γείτονες επικοινώνησαν για πρώτη φορά μεταξύ τους -έστω και εξ ασφαλούς αποστάσεως- και συμπαραστάθηκαν στις ευπαθείς ομάδες. Αναθεώρησαν τις προτεραιότητές τους, ξεφεύγοντας κάπως από την απομόνωση των tablets και των κινητών, καθώς και των άγνωστων φίλων του διαδικτύου, παρακινούμενοι σε προσωπική περισυλλογή, αυτοαξιολόγηση και προσευχή, με στόχο το “γνώθι σαυτόν”.

Με τον περιορισμό της μετακίνησης των οχημάτων, καθάρισε η ατμόσφαιρα σε πολλές πόλεις και φάνηκε επιτέλους το γαλάζιο τ᾽ ουρανού, των ποταμών και των θαλασσών.

Δύο ακόμη βδομάδες θα διαρκέσει η πορεία μας προς Εμμαούς, πορεία σταυροαναστάσιμη. Κάθε φορά που διαβάζω το 24ο κεφάλαιο του ευαγγελίου του Λουκά προβληματίζομαι και ελέγχομαι με τη φράση των μαθητών, του Κλεόπα και του άλλου μαθητή: “Ημείς δε ηλπίζομεν ότι αυτός εστίν ο μέλλων λυτρούσθαι τον Ισραήλ”, δηλαδή εμείς ελπίζαμε ότι αυτός θα ελευθέρωνε το λαό του Ισραήλ. Ο παρελθοντικός χρόνος “ηλπίζομεν” και όχι ενεστώτας “ελπίζουμε”, φανερώνει

δυσπιστία, αμφιβολία, απόρριψη. Και αναλογίζομαι, “μήτι εγώ;”

Η ζωή συνεχίζεται, το όραμα υπάρχει, κυριαρχεί η αισιοδοξία και ο ευαγγελισμός ως χαρμόσυνο θεϊκό μήνυμα βιώνεται. Η ζωή συνεχίζεται, γιατί η Ζωή εκ του τάφου ανέτειλε, αφού η Ζωή και η Ανάσταση είναι ο ίδιος ο Χριστός, που νοηματοδοτεί το χθες, το νυν και το αεί του κόσμου.

Αφού ο Χριστός διήλθε “και των θυρών κεκλεισμένων”, κάνουμε υπομονή, “μένουμε σπίτι”, νοερώς και προσευχητικώς όμως είμαστε παρόντες στις ακολουθίες, προσευχόμενοι για εαυτούς και αλλήλους. Έτσι, δεν είμαστε μόνοι. Επικοινωνούμε με τη σκέψη, την καρδιά και την προσευχή, μιας και η “ευχή” είναι ο ασφαλέστερος δίαυλος επικοινωνίας μεταξύ ανθρώπων και μεταξύ Θεού και ανθρώπου.

Καλή δύναμη και Καλό Πάσχα, αδελφοί μου! Εύχεσθε!